

REBECCA SERLE

Príbeh lásky, aký neočakávate

✦ REBECCA SERLE ✦

O pät'
rokov

Preložila Martina Palkovičová

IKAR

Rebecca Serle
IN FIVE YEARS

Copyright © 2020 by Rebecca Serle

All rights reserved.

Translation © 2021 by Martina Palkovičová

Jacket design by Laywan Kwan

Jacket illustration © Shutterstock

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7618-5

*Venujem Leile Salesovej,
ktorá mi rozžiarila posledných
päť rokov aj tých päť pred nimi.
Snívali sme o tom, lebo sa to už stalo.*

*Na budúcnosť sa môžeš vždy spoľahnúť,
neopustí Ťa, dieťa, hovorieval.*

Budúcnosť si Ťa vždy nájde.

*V tichosti čaká a nájde si Ťa s rovnakou istotou,
ako sa zem zvažuje do mora.*

– MARIANNE WIGGINS:

EVIDENCE OF THINGS UNSEEN

Prechádzka cez most na Manhattan.

Koláčik.

– NORA EPHRON

PRVÁ KAPITOLA

Dvadsaťpäť. To je číslo, do ktorého počítam každé ráno, kým neotvorím oči. Táto meditačná upokojujúca technika pomáha mozgu cibriť pamäť a sústrediť sa. Ja to však robím najmä preto, lebo práve toľko trvá môjmu priateľovi Dávidovi, kým vstane z postele vedľa mňa, zapne kávovar a ja zacítim vôňu čerstvo pomletej kávy.

Tridsaťšesť. Toľko minút potrebujem, aby som si vyčistila zuby, osprchovala sa, naniesla si na tvár toner, sérum, krém, mejkap a obliekla sa do práce. Ak si potrebujem umyť vlasy, natiahne sa to na štyridsaťtri.

Osemnásť. Toľko mi trvá cesta do práce z nášho bytu na Murray Hill na Východnú štyridsiatu siedmu ulicu, kde sídli advokátske kancelárie Sutter, Boyt & Barn.

Dvadsaťštyri. Taký je podľa mňa ideálny počet mesiacov, aby ste spoznali toho, s kým chodíte, skôr ako sa rozhodnete spolu bývať.

Dvadsaťosem. Vek na zasnúbenie.

Tridsať. Správny čas na sobáš.

Volám sa Dannie Kohanová a verím na život podľa čísel.

„Šťastný krok do dňa tvojho veľkého pohovoru,“ privítal ma Dávid, sotva som vošla do kuchyne. Dnes je pätnásteho

decembra. Mám na sebe župan a vlasy zatočené do uteráka. Dávid je ešte v pyžame. Hnedé vlasy má nezvyčajne husto popretkávané šedinami, hoci ešte neprekročil tridsiatku, no mne sa to páči. Pridáva mu to na dôstojnosti, zvlášť keď si nasadí okuliare, čo robí pomerne často.

„Ďakujem,“ odvetila som. Objala som ho a zľahka pobzkala na krk a ústa. Ráno si vždy musím umyť zuby, zato Dávid nikdy nemá „ranný dych“. Nikdy. Keď sme spolu ešte nebývali, nazdávala som sa, že vstáva skôr ako ja, aby si vytlačil do úst trochu pasty, odkedy sa však delíme o byt, došlo mi, že je proste taký. Taký voňavý sa ráno zobudí. To sa, žiaľ, nedá povedať o mne.

„Káva je hotová.“

Pozrel sa na mňa prižmúrenými očami a mne stislo srdce. Zbožňujem ten pohľad, keď ešte nemá v očiach šošovky a chce byť milý.

Položil šálku na stôl a opatrne nalial. Ja som otvorila chladničku, a keď mi Dávid podal kávu, pridala som do nej hromadu šľahačky. Originál do kávy, orieškovú. Podľa Dávida je to znesvätenie, ale kupuje mi ju, aby mi urobil radosť. Dávid je jednoducho taký. Pozorný a veľkorysý.

So šálkou v ruke som sa usadila na stoličku v kúte, odkiaľ mám výhľad na Tretiu avenue. Murray Hill nepatrí k najatraktívnejším štvrtiam v New Yorku a nemá ktovieakú poveseň, napriek tomu sa sem každý člen židovského bratstva po ukončení štúdia nasťahuje (na ulici je bežným oblečením mikina s logom Pensylvánskej univerzity), pretože nikde inde v meste by ste nezohnali za takú cenu dvojizbový byt s plne vybavenou kuchyňou a vrátnikom. Hoci musím priznať, že zarábame oveľa viac, ako sa na dvadsaťosemročných ľudí patrí.

Dávid pracuje ako investičný bankár v realitnom konzorciu Tishman Speyer. Ja som podniková právnička. A dnes ma čaká pracovný pohovor v najelitnejšej právnickej kancelárii v meste. Wachtell. Mekka. Absolútny top. Mytologické sídlo, ktoré sa nachádza v čierno-sivej pevnosti na Západnej päťdesiatej druhej. Pracujú tam najšpičkovejší právnici z celej krajiny. Zoznam klientov presahuje chápanie – zastupujú všetky významné spoločnosti ako Boeing, ING., A & T a tak ďalej. Všetky najväčšie fúzie spoločností, dohody ovplyvňujúce obchod v globálnom meradle sa odohrávajú práve za týmito múrmi.

Pre Wachtell som túžila pracovať od svojich desiatich rokov, otec ma sem brával na obedy a matiné. Prechádzali sme okolo nebotyčných budov na Times Square a ja som vždy trvala na tom, aby sme šli peši na Západnú päťdesiatu druhú číslo päťdesiatjeden. Tam som obdivovala budovu CBS, kde mal Wachtell kancelárie už od roku 1965.

„Dnes to dáš, miláčik,“ žmurkol na mňa Dávid. Natiahol sa a spod trička mu vykuklo ploché brucho. Dávid je vysoký a vyšportovaný. Všetky tričky sú mu krátke, keď zdvihne ruky. Aj to sa mi páči. „Si pripravená?“

„Pravdaže.“

Keď ma pozvali na pohovor, myslela som si, že ide o žart. Zazvonil mi telefón a predstavil sa personalista z Wachtellu. Bola som presvedčená, že Bella, moja najlepšia priateľka, pohotová blondínka, ktorá zbožňuje prekvapenia, niekoho podplatila, aby si zo mňa vystrelil. Ale kdeže, nijaký fór, Lipton, Roses a Katz z Wachtellu sa skutočne chceli so mnou rozprávať. Dnes, pätnásteho decembra. Poznačila som si ten dátum do diára. A nič na svete mi to neprekazí.

„Večer to oslávime,“ prehodil Dávid.

„Ale dnes ešte nebudem vedieť, či ma vzali,“ pripomenula som mu. „Takto pohovory nefungujú.“

„Naozaj? Budeš mi to musieť vysvetliť,“ žartoval. Dávid je vtipný. Nevyzerá na to, lebo väčšinou pôsobí rezervovane, v skutočnosti je však taký. Je to jedna z vlastností, ktoré mám na ňom najradšej. A takisto jedna z vecí, ktoré ma na ňom priťahovali ako prvé.

Významne som sa naňho pozrela a Dávid dodal: „Jasné, že ťa zoberú. Máš to naplánované.“

„Cením si tvoju dôveru.“

Nehádala som sa s ním, lebo som vedela, aký bude dnešný večer. Dávid nevie udržať tajomstvo, nieto ešte klamať. Dnes večer, dva mesiace po mojich dvadsiatych ôsmich narodeninách, ma chce Dávid Andrew Rosen požiadať o ruku.

„Dve naberačky müsli s hrozienkami a polovicu banána?“ opýtal sa ma Dávid a podával mi misku.

„Významné dni sú sendvičové,“ pripomenula som mu. „S lososom. Ten nesmie chýbať, veď vieš,“ usmiala som sa.

Skôr ako sa pustím do riešenia niečoho dôležitého, vždy sa zastavím v lahôdkach Sarge's na Tretej avenue. Ich lososový šalát sa takmer vyrovná tomu u Katza v centre a v rade nikdy nečakám dlhšie než štyri a pol minúty.

„Nezabudni si žuvačku,“ poznamenal Dávid a prisunul mi misku. Prikývla som a odpila si kávy. Bola sladká a teplá.

„Stíhaš?“ Spomenula som si, že Dávid tu už dávno nemal byť. Má flexibilný pracovný čas. Dnes však akoby ani neplánoval ísť do práce. Možno čaká na nejaký telefonát.

„Chcel som byť s tebou, kým pôjdeš.“ Pozrel sa na hodinky, ktoré som mu darovala na naše druhé výročie, pred štyrmi mesiacmi. „No už musím utekať. Budem musieť pokračovať na kondičke.“

Na tej Dávid nikdy nepracuje. Kúpil si permanentku do luxusnej posilňovne, no využil ju asi dvakrát v priebehu dva a pol roka. Má prirodzene štíhlu postavu a občas si ide cez víkendy zabehať. Pre vyhodnené peniaze sa však dokážeme posekať, preto to dnes radšej prejdem mlčaním. Dnešok si nechcem ničím pokaziť a už vôbec nie tak skoro ráno.

„Dobre,“ dodala som. „Idem sa chystať.“

„Ešte máš čas.“ Dávid si ma pritiahol a vklzol mi rukou do výstrihu. Počítala som do štyri...

„Myslela som si, že meškáš. A ja sa musím sústrediť.“

Prikývol a pobožkal ma. Uznal, že mám pravdu. „V tom prípade to bude večer dvakrát,“ šepol mi do ucha.

„Nevyťahuj sa,“ štuchla som ho do bicepsov.

Zazvonil mi telefón, ktorý sa nabíjal v spálni, šla som ho zdvihnúť. Na displeji sa objavila modrooká blondínka, šikska bohyňa, vyplazujúca jazyk do kamery. Bella. Prekvapila ma. Moja najlepšia kamarátka je hore pred obedom iba vtedy, ak celú noc nespala.

„Dobré ráno,“ pozdravila som ju. „Kde si? Určite nie v New Yorku.“

Zazívala. Predstavila som si, ako sa nafáhuje niekde na terase blízko mora v hodvábnom kimone, ktoré jej rozviera jemný vánok.

„Veru nie. Som v Paríži,“ odvetila.

To vysvetľovalo jej schopnosť komunikovať o takomto čase. „Myslela som si, že odchádzaš až dnes večer.“ Jej let mi svietil na displeji: UA 57. Odchod z Newarku 18.40.

„Odišla som skôr. Otec chcel ísť dnes na večeru. Len tak, aby naštvál mamu.“ Odmlčala sa. Počula som, ako kýchla. „Čo robíš dnes večer?“

Vie o dnešku? Tipovala by som, že jej to Dávid prezradil, ani Bella však nevyuniká v udržiavaní tajomstiev – zvlášť predou mnou.

„Dnes mám dôležitý deň v práci, potom ideme na večeru.“

„Iste. Na večeru,“ zopakovala. Určite to vie.

Prepla som mobil na reproduktor a prehrabla si vlasy. Vysuším si ich za sedem minút. Mrkla som na hodinky, 8.57. Mám čas. Pohovor je až o jedenástej.

„Chcela som ti volať už pred tromi hodinami.“

„To by bolo priskoro.“

„Ale zodvihla by si,“ dodala. „Si fanatička.“

Bella vie, že telefón nevypínam ani na noc.

S Bellou sme najlepšie kamarátky od siedmich rokov. Ja, pekné židovské dievča z filadelfskej štvrte Main Line. Ona, francúzsko-talianska princezná, ktorej rodičia usporiadali veľkolepú oslavu trinástych narodenín, aby udusili akúkoľvek zmienku o rituáli bat micva už v zárodku. Bella je rozmaznaná, prelietavá, bohémka bytosť. A nevnímam ju tak iba ja. Kamkoľvek príde, tam jej ľudia ležia pri nohách. Nie je nič ľahšie, ako zamilovať sa do nej, a ona lásku bez okolkov opätuje. Zároveň je však krehká a zraniteľná. Jej city chráni tenučká membrána, ktorá môže kedykoľvek prasknúť.

Bankový účet jej rodičov je dostatočne štedrý a ľahko dostupný, na rozdiel od ich času a pozornosti. Preto Bella prakticky vyrástla u nás. Tvorili sme nerozlučnú dvojicu.

„Bells, už musím ísť. Dnes mám ten pohovor.“

„Fakt! Vo Watchmane!“

„Vo Wachtelle.“

„Čo si oblečieš?“

„Asi čierny kostým. Vždy ho nosím.“ V duchu som sa už prehŕňala oblečením v skrini, hoci kostým som si vybrala vo chvíli, keď mi zavolali.

„Aké vzrušujúce,“ vydýchla a ja som si predstavila, ako krčí noštikom, ani čo by zavoňala čosi nechutné.

„Kedy sa vrátiš?“ chcela som vedieť.

„Pravdepodobne vo štvrtok,“ odvetila. „No ešte neviem. Možno príde za mnou Renaldo, tak by sme zašli na pár dní na Riviéru. Neverila by si, no v tomto ročnom období je tu super. Nikde nikoho. Máš všetko len pre seba.“

Renaldo. To meno som si nevybavovala. Mohol byť niekde medzi klaviristom Francescom a filmárom Marcusom. Bella je ustavične do niekoho zamilovaná. Jej romániky, hoci intenzívne a dramatické, však nikdy netrvajú dlhšie než zopár mesiacov. Iba zriedka, ak vôbec, nazvala niekoho z nich svojím priateľom. Naposledy tuším na strednej. A čo Jacques?

„Dobre sa bav,“ zapriala som jej. „Potom sa ozvi a pošli mi fotky, hlavne toho Renalda, aby som si ho uložila do zbierky.“

„Dobre, mami.“

„Lúbim ťa,“ povedala som jej.

„Ja teba viac,“ zaštebotala.

Vysušila som si vlasy a vyžehlila si ich. Ozdobila som si uši drobnými perlovými náušnicami, ktoré som dostala od rodičov za maturitu, a na zápästie som si pripla obľúbené značkové hodinky, ktoré mi Dávid kúpil minulý rok na Chanuku. Čierny kostým, voňajúci čistiarňou, visel pripravený na dverách znútra skrine. Zvolila som k nemu elegantnú červeno-bielu blúzku, kvôli Belle. Maličkosť, ktorá dodá šmrnc, ako hovoríeva.

Vrátila som sa do kuchyne a potočila sa pred Dávidom. Nepokročil ani v obliekaní, ani v odchádzaní. Asi sa definitívne rozhodol, že si vezme voľno. „Čo poviete?“ spýtala som sa ho.

„Ste prijatá,“ odvetil. Chytil ma za boky a zľahka ma pozbozkal na krk.

Usmiala som sa naňho. „Taký je plán,“ prikývla som.

Ako som čakala, o desiatej boli lahôdky prázdne – býva tu plno skoro ráno, keď idú ľudia do práce –, preto som už o dve minúty a štyridsať sekúnd držala obľúbený lososový sendvič. Tentoraz ho zjem za pochodu. Ak mi to čas dovolí, zvyčajne si ho vychutnávam pri stole neďaleko okna. Nemajú tu stoličky, no tam si aspoň môžem odložiť tašku.

Mesto už krásnila sviatočná výzdoba. Pouličné lampy svietili, okná pomaľoval mráz. Bolo pol stupňa pod nulou, no takéto počasie je podľa newyorského štandardu mierne. Ešte ani nesnežilo, a tak som mohla pokojne kráčať vo vysokých lodičkách. Zatiaľ bolo všetko také, aké má byť.

Do Wachtellu som prišla o trištvrte na jedenásť. Prihlásil sa o slovo môj žalúdok, tak som rýchlo zhltna zvyšok sendviča. A je to tu. Chvíľa, na ktorú som čakala celých šesť rokov. Na tomto pláne som pracovala posledných osemnásť rokov. S touto myšlienkou som absolvovala každý test, každú hodinu dejepisu, každú hodinu prípravy na prijímačky na právnickú fakultu. Nespočetné prebdené noci. Každá hádka s priateľom pre niečo, čo som neurobila, aj pre niečo, čo som urobila, každý kúsok úsilia ma viedli k tejto chvíli a pripravovali na ňu.

Odhodila som žuvačku. Zhlboka som sa nadýchla a vošla do budovy.

Budova na adrese Západná päťdesiata druhá číslo päťdesiatjeden je obrovská, ja som však presne vedela, ktoré dvere otvoríť a ku ktorej recepcii zamieriť (číslo päťdesiatdva, hneď vpredu). Túto postupnosť som si premietala v hlave toľko-krát, akoby som nacvičovala choreografiu baletu. Najskôr vonkajšie vchodové dvere, potom vnútorné otočné dvere, potom doľava a pridať do kroku. *Raz, dva, tri, raz, dva, tri...*

Dvere výfahu sa otvorili na tridsiatom treťom poschodí. Zatajila som dych. Pociťala som náhly prívál energie – ako keď sa do krvi dostane cukor – a rozhliadla som sa. Ľudia pendlovali medzi konferenčnými miestnosťami so sklenenými dverami. Akoby som sledovala natáčanie seriálu *Kravaťáci*, komparzistov najatých len pre dnešný deň, pre moje potešenie. Prekypovalo to tu energiou. Zazdalo sa mi, že keby som sem prišla v ktorýkoľvek deň a v ktorúkoľvek hodinu, vždy by to tu vyzeralo rovnako. V sobotu o polnoci aj v nedeľu ráno o ôsmej. Tohto sveta sa čas netýka, funguje podľa vlastných pravidiel.

Presne po tomto som túžila. Presne o takomto mieste som snívala. Stať sa súčasťou niečoho, čo sa nikdy nezastaví. Byť obklopená svižným tempom a neutíchajúcim rytmom.

„Slečna Kohanová?“ Pristúpila ku mne mladá žena v štýlových puzdrových šatách, bez saka. Recepčná. Určite ona, lebo wachtellskí právnici musia nosiť obleky. „Nech sa páči, tadiaľto.“

„Ďakujem.“

Prechádzali sme okolo otvoreného kancelárskeho priestoru. Všimla som si všetky pracovné bunky. Samé sklo, drevo a pochrómované prvky. Toto je svet veľkých peňazí. Voviedla ma do konferenčnej miestnosti s dlhým mahagónovým stolom. Na stole už trónila sklenená karafa s vodou a tri po-

háre. Pochopila som ten jemný náznak. Budú teda dvaja, nie iba jeden. Detailne poznám zoznam svojich budúcich kolegov. Poľahky by som nakreslila pôdorysy ich kancelárií.

Ubehli dve minúty, päť, desať. Recepčnej nikde. Práve som premýšľala, či si nalejem pohár vody, keď sa otvorili dvere a do miestnosti vošiel Miles Aldridge. Harvardská jednotka. Autorita *Yalského právnického denníka*. Spoločník vo Wachtelli. Legenda. A teraz som s ním stála v rovnakej miestnosti. Zhlboka som sa nadýchla.

„Slečna Kohanová,“ oslovil ma, „som rád, že ste prišli na dnešný pohovor.“

„Potešenie je na mojej strane, pán Aldridge,“ odvetila som. „Je pre mňa ctou stretnúť sa s vami.“

Významne sa na mňa pozrel. Ohromilo ho, že som ho spoznala. Tri body.

„Nech sa páči,“ ukázal na stoličku. Nalial nám obom pohár vody. Tretí pohár zostal nedotknutý. „Tak,“ prehovoril, „môžeme začať. Povedzte mi niečo o sebe.“

Nad odpoveďou na túto otázku som usilovne premýšľala niekoľko dní. Pochádzam z Filadelfie. Otec podnikal s osvetlením a ja som nemala ani desať rokov, keď som mu začala pomáhať v kancelárii. Aby som dokázala roztriediť zmluvy podľa vlastného uváženia, musela som si ich prečítať. Zamilovala som si ich precíznu štylistiku, výber slov a čistú pravdu v nich. Zneli mi ako poézia, no taká, ktorá prináša výsledok, má konkrétny význam a priamo ovplyvňuje činy. Vedela som, že presne to chcem robiť. Odišla som študovať na právnickú fakultu Kolumbijskej univerzity a ukončila ju ako druhá najlepšia v ročníku. Pracovala som ako koncipientka až do chvíle, keď som sa konečne mohla zamestnať ako podniková právnička a robiť prácu, po ktorej

som vždy túžila. Chcela som sa venovať tomu druhu práva, ktorý je dynamický, maximálne konkurencieschopný a áno, ponúka aj možnosť dobre zarobiť.

Prečo?

Lebo práve v tomto vidím zmysel svojho života. Pre toto som sa narodila, preto som študovala a preto som dnes tu, na mieste, ku ktorému som po celý čas smerovala a o ktorom som vždy vedela, že tam raz prídem. Zlaté brány. Ich centrála.

Prešli sme si môj životopis, bod za bodom. Napočudovanie, Aldridge sa zaujímal o všetky detaily. To som považovala za výhodu, mohla som mu podrobne opísať svoje úspechy. Opýtal sa ma, prečo si myslím, že by som bola pre spoločnosť dobrou voľbou, a k akej firemnej kultúre inklinujem. Odvetila som, že len čo som vystúpila z výťahu a uvidela ten virvar, šialený zhon, cítila som sa ako doma. Azda pochopil, že vôbec nepreháňam. Zasmial sa.

„Je to náročné,“ prikývol. „Nekonečná práca, ako ste správne poznamenali. Maximálne nasadenie a výdrž sú nevyhnutné.“

Zopla som si ruky na stole. „Môžem vás uistiť,“ povedala som, „že s tým nemám problém.“

A potom som dostala typickú otázku. Tú, na ktorú sa vždy pripravujete, pretože vám ju položia na každom pohovore:

Kde sa vidíte o päť rokov?

Nadýchla som sa a spustila. Nielen preto, lebo som si to nacvičila. Ale preto, lebo je to pravda. Vedela som to odjakživa.

Budem pracovať tu vo Wachtelle ako právnička. Budem najžiadanejšia v prípadoch fúzií a akvizícií. Pracujem neuvěřiteľne dôkladne a nepredstaviteľne efektívne. Som ostrá ako britva. Časom postúpim na spoločníčku firmy.

A mimo práce?

Budem vydatá za Dávida. Budeme bývať v luxusnej new-yorskej štvrti Gramercy Park. Budeme mať kuchyňu snov a dostatok miesta na stole pre dva počítače. Každé leto budeme chodiť do Hamptons, príležitostne cez víkendy do Berkshires. Samozrejme, ak nebudem v práci.

Aldridge bol spokojný. Je to tutovka. Podali sme si ruky, recepčná sa vrátila a odvieďa ma popri kanceláriách k výťahu, ktorým som sa vrátila do krajiny smrteľníkov. Tretí pohár ma mal zmiašť. Dobrý pokus.

Po pohovore som šla do jedného zo svojich obľúbených obchodov s oblečením v SoHo. Nadnes som si vzala v práci voľno. Bolo iba poludnie. Po pohovore sa môžem začať sústrediť na večer, na to, čo ma čaká.

Keď mi Dávid oznámil, že objednal na večeru stôl vo vychytenej reštaurácii Rainbow Room, rýchlo som sa dovtípila, čo má za lubom.

O zásnubách sme už hovorili. Počítala som s nimi tento rok, no nazdávala som sa, že už v lete. Dovolenky sú bláznivé a zima je v Dávidovej práci najrušnejším obdobím. Priateľ ma však dobre pozná, vie, ako zbožňujem vysvietené ulice, preto sa to udeje dnes večer.

„Vitajte u nás,“ prihovorila sa mi predavačka v širokých čiernych nohaviciach a obtiahnutom bielom roláku. „Ako vám pomôžem?“

„Dnes večer sa zasnúbim,“ odvetila som. „Potrebujem niečo na seba.“

Predavačka sa na okamih zarazila, no vzápätí sa jej rozjasnila tvár.

„Aké vzrušujúce!“ vydýchla. „Tak sa na to pozrime. Máte nejakú predstavu?“